

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 754

гр. Стара Загора, 08.06.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми юни през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно гражданско дело № 20265500500279 по описа за 2026 година

Производството се води по реда на чл.274, ал.1 т.2 от ГПК и чл.248, ал.3, изр.П-ро от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна частна жалба на „А.Т.Е.Г.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. С., ***, представлявано от изпълнителния директор С.А., чрез упълномощения адвокат В. Б.-К., вписана в САК, с адрес за кореспонденция в гр. С., ***, с приложено по делото пълномощно Срещу Определение № 171/20.01.2026г., постановено от РС Стара Загора по ГД 2451/2025г., с правно основание: чл. 248, ал.1 и ал.2 от ГПК.

В законоустановения седмичен срок и на осн. чл. 248, ал.1 и 2 от ГПК обжалват пред съда Определение с № 171/20.01.2026г., постановено от РС Стара Загора по ГД № 2451/2025г., по описа на РС Стара Загора, като считат ,че същото е неправилно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано.

Съображенията им за това са следните:

На първо място, считат, че присъденото на процесуалния представител на насрещната страна възнаграждение нарушавало основния за българското гражданско право принцип на забраната за неоснователно обогатяване и противоречи на добрите нрави, справедливостта и морала. (Определение № 2818 от 30.11.2023 г. на ОС - Пловдив по в. ч. гр. д. № 3005 от 2023 г.; Определение № 2827 от 01.12.2023 г. на ОС Пловдив по в. ч. гр. д. № 2957/2023 г.; Определение № 2891 от 07.12.2023 г. на ОС - Пловдив по в. ч. гр. д. № 2989 от 2023 г.; Определение № 404 от 3.05.2023 г. на ОС - Перник по в. ч. гр. д. № 283/2023 г.; Определение № 27064 от 13.10.2022 г. по гр. д. № 20221110119324 от 2022 г., по описа на СРС, 179 състав; Определение № 10126/08.09.2023 г. на Районен съд - Пловдив по гр. д. № 15514/2022г;).

Размерът на възнаграждението трябвало да е справедлив и обоснован,

като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото те следва да се обосновават с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. Мотиви в този смисъл са изложени и в т.47 на решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В постановеното решение се допуска при наличие на обективна и очевидна прекомерност на размера на адвокатския хонорар, фиксиран и ограничен в наредба спрямо размера и обема на защитения интерес, решаващият съд може да го редуцира в полза и защита на обществения интерес. Определените съобразно Наредбата възнаграждения само в зависимост от защитавания интерес невинаги са справедливи и обосновани, а при противоречие на подзаконов нормативен акт със закон, следва да се приложи законът.

В случай че единия критерии се игнорира би се стигнало до случаи като процесния - необосновано високи възнаграждения по типизирани производства. **Тоест, не следва да се приема, че размера на възнаграждението следва да изхожда само от защитавания материален интерес.**

Също твърдят, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да изхожда от конкретната правна и фактическа сложност на делото, извършените по него процесуални действия, вида и обема извършена работа от адвоката.

Производство е приключило без развиване на продължителен и мащабен исков процес, изискващ събиране и обсъждане на сложни по вид, обем и начин на установяване доказателства. Предметът на правния спор не се отличава със сложност, а с еднотипност и стандартизираност, релевантните факти не са многобройни, постановена е многобройна и непротиворечива съдебна практика, поради което подготовката на защитата на ищеца не изисква извънредни усилия. Производството не е с дълго времетраене, обуславящо необходимост от допълнителна дейност на процесуалния представител.

Обръщат внимание и че адвокатът на насрещната страна е процесуален представител по множество идентични претенции срещу различни небанкови финансови институции. Налице е идентичност на предмета на делата - договори за потребителски кредит с идентични по съдържание договорни клаузи, което личи и от пълната повторяемост на исковите претенции във всяка една искова молба. Касае се за множество еднотипни дела, които предполагат идентична предварителна подготовка.

Наред с това, противно на твърденията на насрещната страна, материалният интерес по делото не е на стойност 7124.06 лева, а е сумата от 4500 лева.

Понятието "цена на иск" е нормативно определено в чл. 68 ГПК и това е паричната оценка на предмета на делото, като в отделните точки на ал. 1 на чл. 69 ГПК нормативно са установени конкретни размери на цената на исковете.

Съгласно чл. 69, ал. 1, т. 4 ГПК по искове за съществуване, за унищожаване или за разваляне на договор и за сключване на окончателен договор, размерът на цената на иска е стойността на договора.

Сочат в жалбата си и постоянната и непротиворечива практика на ВКС, подробно посочена и изброена в същата жалба.

Предвид изложеното, молят Окръжен Съд да постанови определение, с което измени решението в частта му за разноските, като съдът редуцира и намали присъденото на ищеца адвокатско възнаграждение, присъдено като разноските в полза на противната страна, съобразно представените в хода на производството доказателства и фактическата и правна сложност на делото в размера на дължимата сума от 400 лева или 204,52 евро с дължимия ДДС.

В срока за отговора на частната жалба, ответника по нея въззиваемата и ищца, А. С. Х., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С.З., ***, чрез Еднолично адвокатско дружество М., с ЕИК в регистър Булстат: ***, със съдебен адрес: гр. С.З., ***, действащо чрез управителя адв. М. М., против „А.Т.Е.Г.“ АД, гр. С., ***, представлявано от С.Ю.А. - изпълнителен директор, е депозирала писмен отговор, с който взема становище по основателността на жалбата, като намира същата за неоснователна.

След запознаване със становищата на страните и материалите по делото съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Гр.д. № 2451/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора е образувано по предявения конститутивен иск с правно основание чл.26, ал. 1 от ЗЗД, във връзка с ЗЗП и ЗПК за прогласяването нищожността на Договор за потребителски кредит с № 610656 от 10.11.2023 година поради противоречието му със закона и противоречие с добрите нрави. Договорът е бил сключен при условията на закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. По силата на този договор ответникът се е задължил да предостави заемни средства в размер на 4500 лева на ищцата, а тя се задължавала да ги възстанови ведно с възнаградителна лихва. Съгласно Приложение № 1, което е било и неразделна част от Договора за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, годишният лихвен процент на заема бил 36,68 %, а годишният процент на разходите е 49 %.

В условията на евентуалност обективно съединени конститутивни искове с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД, във връзка с ЗЗП и ЗПК за прогласяване нищожността на отделни клаузи от същия договор, уреждащи размера на възнаградителната лихва, таксата за експресно разглеждане и заплащането на неустойка при неосигуряване на обезпечение - чл.1, ал.3, чл.3, ал.1, т.5 и чл.5, ал.2 от договора.

Искът е предявен от въззиваемата А. С. Х. от гр.С.З. срещу жалбоподателя „А.Т.Е.Г.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в

гр. София.

С исковата молба се твърди, че съгласно чл. 4 от Приложение под № 5 към договора, се дължала и „неустойка”, в случай че ищцата не предоставила до края на следващия ден, считано от деня на сключване на договора за кредит, обезпечение. Това било така и защото освен процесната „неустойка“ по договора било уговорено, че се дължала и „такса за разглеждане и оценка на заявката за кандидатстване“. В таксата за оценка за кредитоспособност се включвала като услуга и предоставяне на ищцата на преддоговорна информация по договора, подготовка на договора за кредита и допълнителните приложения към него. Въпросната такса се дължала на основание чл. 2 от Приложение № 4 към договора за кредит.

Ищецът счита, че договорът за кредит е нищожен поради противоречието му със закона и добрите нрави. Приложими били разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Не били спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и 20 и ал.2, и чл.12, ал.1-9 и чл.19, ал.1 и ал.4 от ЗПК. Претендираната такса за експресно разглеждане противоречала на разпоредбата на чл.10а, ал.2 ЗПК. Таксата била предвидена в размер повече от половината от главницата по кредита, с което кредиторът целял да се обогати неправомерно. Отделно от това в чл.5, ал.2 от договора се предвиждала неустойка поради неосигуряване на обезпечение. Клаузата за неустойка създавала значителна нееквивалентност на насрещните престации по договора. Същата била неравноправна по смисъла на чл.143 ЗЗП. Предвидената неустойка била необосновано висока, прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водела до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Неустойката не била свързана с претърпяване на евентуални вреди, поради което излизала извън присъщите ѝ функции и целяла единствено неоснователно обогатяване на кредитора. Съдебната практика еднозначно прогласявала нищожността на такъв вид клаузи за неустойка. С начисляването на неустойка към задължението се заобикаляла и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Задължението за неустойка не се включвало в ГПР и размерът на този процент само формално отговарял на изискуемия в закона. Посоченият ГПР, който не е реално приложим по договора представлявало заблуждаваща търговска практика по смисъла на ЗЗП. Отделно от това предвидената в договора за кредит възнаградителна лихва надхвърляла трикратния размер на законната лихва и съгласно съдебната практика, противоречала на добрите нрави. Поради нищожността на клаузата за възнаградителна лихва, както и на клаузите за такса за експресно разглеждане и неустойка, целият договор за кредит бил нищожен. Не можела да се приложи и разпоредбата на чл.26, ал.4 ЗЗД. Това породило за ищцата правен интерес да предяви настоящите искиове.

Моли съда да постанови съдебно решение, с което да признае за установено, че Договор за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, сключен между „А.Т.Е.Г.“ АД и А. С. Х., е изцяло недействителен

поради нарушение на императивните норми на ЗПК и ЗЗП. В хипотезата на евентуалност, в случай че съдът не прецени, че целият договор е недействителен, моли съда да постанови съдебно решение, с което да признае за установено, че следните клаузи по сключения между „А.Т.Е.Г.“ АД и А. С. Х., Договор за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, са нищожни, а именно: чл. 4.1. от Договор за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, съгласно който се дължи възнаградителна лихва върху главницата по кредита, определена в Приложение № 1 към договора, съгласно т. 7 в размер от 36,68 %.; чл. 4 от Приложение № 5, което е неразделна част от Договор за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, съгласно който се дължи неустойка за всеки календарен ден, в който не е предоставено обезпечение, която е в размер на 4.40 лева средно на ден, като неустойката на ден не трябва да надвишава 1% от главницата по кредита; чл. 2 от Приложение № 4, което е неразделна част от Договор за потребителски кредит № 610656 от 10.11.2023 година, съгласно който, се дължи таксата за разглеждане и оценка на заявката за кандидатстване за кредит и представената от клиента преддоговорна информация, подготовка на Договора за кредит и допълнителните приложения към него, оценка на кредитоспособността и финансовите възможности на клиента и проверка на вероятността за погасяване на кредита. Претендира и направените по делото разноски.

С отговора на исковата молба ответното дружество „А.Т.Е.Г.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. София е оспорило предявените срещу него искиове и изразява становище, че предявените искиове са неоснователни. Твърденията в исковата молба били неправилни и необосновани. Не оспорва сключения между ищцата и него договор за потребителския кредит, задълженията по който са били поети именно от него ответника със същия договор от датата 10.11.2023 год. Твърди, че договорът съдържа всички реквизити, съгласно изискванията на ЗПК. Оспорва изложените от ищеца аргументи за несъответствие на посочения в договора ГПР с действителния. Твърди, че изискванията за формиране на ГПР са спазени, като е спазена и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Били изброени допусканията, използвани при изчисляването на ГПР, поради което е спазено и изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Твърди, че клаузата за неустойка е валидна, като същата отговаря на определението за неустойка, предвидено в чл.92, ал.1 ЗЗД. Отделно от това, съгласно съдебната практика, която ответникът цитира, недействителността на клаузата за неустойка не води до недействителност на целия договор. Таксата за експресно разглеждане не била такса за управление на кредита, а била свързана с неговото сключване, поради което не съществувало задължение за кредитора да включи тази такса в ГПР. Таксата била начислена в съответствие с разпоредбата на чл.10а. ЗПК. Размерът на възнаградителната лихва по кредита отговарял на изискванията на закона, тъй като нямало разпоредба, която да ограничава този размер. Клаузата не противоречала и на добрите нрави, доколкото размерът на ГПР бил в съответствие с разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК. Следвало да се има

предвид високият риск, който кредиторът носел при отпускането на такива кредити. Ответникът твърди, че при сключването на договора били спазени всички императивни изисквания на ЗПК и същият бил изцяло действителен.

Моли съда да отхвърли предявения иск и да му присъди направените по делото разноски.

В хода на първоинстанционното производство, преди провеждане на първото открито по делото заседание с искова молба ищецът А. С. Х., действащ чрез адв. М. М., е представила пред съда писмено пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено, че адвокатът оказва на ищцата безплатна адвокатска помощ и съдействие, като заплащането на адв. възнаграждение ще се извърши при условията на чл.38, ал.1, т.2 и ал.2 от ЗА, съответно и с начисляването на дължимия ДДС. Преди приключването на съдебното дирене по делото е представен и списъка на разноските по чл.80 от ГПК /на листи 99 и 100 от първоинст. дело/.

С постановеното по делото решение с рег. № 1027/17.11.2025 год. съдът е уважил исквете за обявяване нищожността и е ОБЯВИЛ за недействителен, на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договор за потребителски кредит с № 610656/10.11.2023 г., сключен между А. С. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. С.З., *** и „А.Т.Е.Г.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, представлявано от С.Ю.А., ОСЪДИЛ е жалбоподателя „А.Т.Е.Г.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, представлявано от С.Ю.А., да заплати на ищцата А. С. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. С.З., *** сумата 584,96 лева, представляваща разноски по делото и е осъдил „А.Т.Е.Г.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, представлявано от С.Ю.А., да заплати на Еднолично адвокатско дружество „М.“, гр.С.З., ***, ЕИК ***, представлявано от адвокат М. В. М., сумата 1214,89 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал.2 от Закона за адвокатурата с ДДС.

Съдът е приел, че делото се отличава с фактическа или правна сложност; осъществената защита е по едно кредитно правоотношение, съществува обилна съдебна практика по идентични казуси, поради което при осъществяване на защитата на ищеца са положени и по-специални усилия от същия адвокат- пълномощник на въззиваемия и е присъдил сумата от 1214,89 лева.

Съгласно практиката на ВКС и Съда на ЕС (Решение от 16.07.2020г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19), обективизирана в Определение №366/16.08.2022г. по ч.т.дело №1085/2022г., I т.о. на ВКС, правната уредба, предвиждаща възлагане в тежест на разноски върху потребителя при частично отхвърляне на претенцията му във връзка с установена нищожност на договора, с оглед качеството на "потребител" на страната, създава

съществената пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива с № 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. Ето защо разпоредбата на чл.78, ал.3 ГПК, в тази хипотеза не е съобразена с европейското законодателство и не следва да се прилага в конкретния случай. **В този смисъл разноските се следват единствено на ищеца по главния иск, предвид уважаване на исковата претенция.**

По молбата на ответната страна „А.Т.Е.Г.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. София за изменение на решението в частта му за разноските, подадена по реда на чл.248 от ГПК, Районен съд – Стара Загора е постановил обжалваното определение с № 171/20.01.2026 г., с което е отхвърлил изцяло молбата на „А.Т.Е.Г.“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, ЕИК ***, представлявано от С.Ю.А., за изменение на постановеното Решение № 1027/17.11.2025 г. по гр.д.№ 2451/2025 г. по описа на Старозагорския районен съд в частта му за разноските като неоснователна.

Съдът е аргументирал решението си за изменение и частично уважение на молбата като е извършил преценката на действителната фактическа и правна сложност на делото, съответно и без прилагането на разпоредбите на НАВР предвид наличието на задължителната за националните юрисдикции практика на Съда на Европейския съюз, но и съобразявайки, че същата Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа, макар и неприложима, може да служи и като ориентир при определянето на точния размер на дължимото адв. възнаграждение, но съответно и съобразявайки и броя на уважените иски, както и наличието на основания за начисляването на дължимия ДДС върху възнаграждението.

При така установените правно-релевантни факти съдът направи следните правни изводи:

Частната жалба е редовна, т.к. отговаря на законовите изисквания за съдържание и приложения, и всяка е допустима, т.к. е подадена от правно-легитимирано лице, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, в законоустановения срок за обжалване.

Разгледана по съществуването си частната жалба се преценява от съда за неоснователни по следните съображения:

Въззивният съд намира, че при направеното възражение за прекомерност при определяне на възнаграждението на адвоката на ищцата по реда на чл.78, ал.5 от ГПК за оказаната безплатна правна защита и съдействие по гражданското дело може да не се прилага Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, а съображенията на въззивния съд за това са следните:

Съгласно тази разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално

определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съдът намира, че предвид фактическата и правна сложност на делото, материалния интерес по същото, и положения труд и извършените действия от страна на процесуалния представител на ищеца – адв. М. М., определената от съда сума в размер на 1214,89 лв. не се явява действително прекомерна. По делото е проведено едно открито съдебно заседание, в което процесуалния представител на ищеца не се е явил, но е преупълномощил друг адвокат по делото – адв. Д., който се е явил по същото. Делото действително не се характеризира с фактическа и правна сложност, по-висока от характерните такива за този вид дела, но цената на иска и материалния интерес на делото е значителен, поради което като ориентир при определянето на точния размер на адвокатското възнаграждение може да послужи именно уредбата в посочената Наредба, поради което съдът е стигал до правилния и обоснован извод, че справедливата и надлежна цена на адвокатската услуга е тази, определена според посоченото в чл. 7, ал. 2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Според чл.2, ал.2 от Наредба под № 1 от 9.07.2004 г. в случаите по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата полагащото се възнаграждение се определя от съда или органите на досъдебното производство съобразно критериите, предвидени в тази наредба.

Поради тази причина, и въззивният съд намира, че не следва да намаля присъдените в полза на ищцата разноски в частта им за адвокатското възнаграждение.

Съгласно задължителната за националните юрисдикции на държавите-членки практика на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 националният съд следва да не прилага Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради противоречието ѝ с общностното право.

Въззивният съд намира, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 намира приложение и към настоящата ѝ редакция - Наредба за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, т.к. въпреки направеното след постановяването му изменение на подзаконовия нормативен акт, той продължава да не е съобразен с правото на ЕС, съобразно даденото от СЕС тълкуване на общностното право.

Това е така, т.к. начинът на приемане на НВАР, въвеждаща тарифа за адвокатските възнаграждения, все още представлява съгласуване на цените на адвокатските услуги от всички участници на пазара на принципа на хоризонталното ценообразуване.

В решение на СЕС по съединени дела с № С-427/16 и С-428/16 е прието, че определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

Но според въззивният съд определените с Наредбата за възн. за адв.

работа размери на адвокатските възнаграждения могат да служат като ориентир за възприетите от законодателя за справедливи размери на възнаграждението на адвоката, осъществяващ процесуално представителство в производство по граждански дела, определено на база предмета на спора и в съответствието с цената на иска.

При определянето на точния размер на адвокатското възнаграждение за оказаната адвокатска помощ съдът следва да изходи единствено от действителната фактическа и правна сложност на делото и положението от адвоката труд, който следва да се положи за защита на съответното право.

В тази насока по отношение на твърдението за прекомерност на определеното адвокатско възнаграждение, съдът следва да приеме и следното:

По отношение на възражението, че Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения вече няма задължителен характер, предвид актуалната практика на Съда на Европейския съюз, съдът следва да има предвид и следното:

Вярно е, че след постановяване на цитирано от процесуалния представител на ответника решение, съдът вече не е обвързан с минималния размер на адвокатското възнаграждение, посочен в Наредбата, но съдилищата в цялата страна продължават да ползват въпросната наредба като ориентир за дължимите хонорари,

На следващо място, с Определение под № 2995/13.06.2024 г. на Върховен касационен съд на Република България, Гражданска колегия, Четвърто отделение се приема следното становище: „Съдът прилага опитните правила. Той ги знае, защото е оправомощеният орган да предостави държавната защита по всеки отнесен до него гражданскоправен спор (чл. 117, ал. 1, вр. чл. 119, ал. 1 КРБ и чл. 14, ал. 1 ГПК) и пред него страните представят договорите за правна защита и съдействие по тези дела (чл. 33 ГПК и чл. 36, ал. 2 ЗА). Националният закон го задължава да отхвърли възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, когато установи, че адвокатското възнаграждение е уговорено в минимално определения размер с Наредба № 1/09.07.2004 г., или макар възражението да е основателно, да намали отговорността на страната, предизвикала спора, до минимално определения размер. Зачитайки решението от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С- 438/22 г., всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 in fine ГПК, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен. ...“ Същите съображенията се излагат и в Определение № 3748 от 25.07.2024 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1381/2024 г., IV г. о., ГК.

С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че справедливото възнаграждение за осъществената от адв. М. М. правна защита и съдействие на въззиваемия и ищец А. С. Х. следва да бъде определено именно в рамките на предвидените в чл.7, ал.2, т.2 размер от Наредбата под № 1/09.07.2024 год за заплащането на възнагражденията за адвокатската работа, като дължимото адвокатско възнаграждение е в размер именно на сумата от 1214,89 лв., или

сумата от 621,16 евро, определено съответно и с дължимия ДДС за всички уважени искиове.

Относно разноските:

Не са налице процесуалните предпоставки за присъждането на разноски в настоящото производство за разглеждане на разноски.

Относно обжалваемостта на настоящият съдебен акт:

При спазване на разпоредбата на чл.274, ал.4 от ГПК и с оглед цената на разгледаните в производството по гр.д.№ 2451/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора искиове с цена от 4500 лева, определяща необжалваемостта пред Върховния касационен съд на решението на въззивния съд, то настоящото определение съответно не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения и на основание чл.278, ал.4 от ГПК и чл.271, ал.1 пр.1-во от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение с № 171/20.01.2026г., постановено от РС Стара Загора по ГД 2451/2025г., с правно основание чл. 248 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____